

Visionär som vill se tillväxt

Av det första intrycket att döma är Kjell-Axel Johanson en ödmjuk, vänlig och anspråkslös man. Men det är bara en del av sanningen. Bakom den lugna, norrländska fasaden brinner även en eld av hängivenhet och passion. Kjell-Axel tror på ett förändrat Sverige och när han utvecklar den visionen spricker hans lågmälda, fåordiga framtoning upp.

Innan Kjell-Axel Johanson blev pensionär var han under drygt tio år pastor i Elimförsamlingen i Stockholm. Där försökte han förverkliga det som ligger närmast på hans hjärta – att vara med och bygga församlingar som uttrycker Guds verklighet. Hans eget ledarskap har byggt på att träna och stödja ledare på olika nivåer. För Kjell-Axel handlar det om att myndigförklara människor, om frihet under ansvar, rätt attityd och att leva som man lär. Eller ”walk the talk”, med ett uttryck lånat från engelskan.

– En av de värderingar vi enats om i Elimförsamlingen valde vi att kalla ’auktorisering ledarskap’. Det innebär att identifiera andliga gåvor och myndigförklara människor att använda sina gåvor i ledarskap på alla nivåer. Konceptet förutsätter ett inbördes beroende, att stå under auktoritet, och det har gällt även mig. Ledarskap är inte primärt en position, utan en andlig gåva, som måste stå i relation till andra andliga gåvor. Ska det fungera får det inte vara en enmansshow. Då bygger man luftslott som försvinner när vinden blåser på det.

Kjell-Axel Johanson fokuserar inte på siffror och vill gärna avdramatisera sin egen roll. Han framhåller att det är viktigt att en församling har ett väl fungerande pastorsteam, med olika andliga gåvor och ett inbördes beroende av varandra. Sin egen roll betecknade han som ”teampastor”, för att markera sin delaktighet i ett större sammanhang. Kjell-Axel tror på ett tydligt, men tjänande ledarskap.

– Jag har alltid försökt samarbeta med olika nätverk, framför allt har jag hämtat impulser från New Wine – en evangelikal, karismatiskt orienterad förnyelserörelse, som har sina rötter i Anglikanska kyrkan i London. Där fick biskop David Pytches i sin tur impulser från John Wimbers besök (amerikansk grundare av Vineyard-rörelsen) i England under 1980-talet. Dessutom har jag relaterat till det nätverk som utgår från Willow Creek Community Church i Chicago.

I Sverige samarbetar Kjell-Axel med Evangeliska Frikyrkan, vilken som samfund även är samarbetspartner till de internationella nätverk som omnämns. Kjell-Axel menar att det är självklart att inse att kyrkan till sin natur är internationell. Därför behövs även ett inflöde av tankar och modeller.

– Det handlar inte om att kopiera, utan att kunna se alternativ, som kan medverka till att föda en kreativ process i de egna sammanhangen. För mig är detta en djup ideologisk övertygelse. Jag är till 100% lojal med EFK, men jobbar även med att ta in intryck från annat håll. Det har befruktat vårt sätt att vara och tänka oerhört mycket. Min dröm är att kombinera Willow Creeks passion och strategi och New Wines dynamik.

När Kjell-Axel kom till Emil var det en traditionell församling med rätt hög medelålder och vikande medlemssiffror. Styrelsen insåg att något måste göras, och Kjell-Axel hade också en klar strategi, när han antog kallelsen. Det finns församlingar som hellre dör än förändras, men så var det inte i det här fallet. Så behöver det heller inte vara, anser Kjell-Axel.

– Det var hela tiden ett samtal, då vi ställde olika frågor. Hur tar vi nästa steg? Vad säger Gud? Jag har en enorm respekt för de människor som fanns i kyrkan då. Visst fanns det frågor och höjda ögonbryn, men det ledde aldrig till bråk eller strid. De gamla medlemmarna betalade ett pris. Om de hade sett sin bekvämlighet som det centrala skulle det inte ha fungerat. De vågade se lite längre, och fick se visionen att församlingen kunde växa och förnyas förverkligas, genom att människor kom till tro. De valde att stödja processen, även om en del skulle föredra annan musik och andra detaljer.

Kjell-Axel Johanson ryggar inte för karismatiska inslag i sin tjänst. Inte heller tvekar han inför att som övertygad baptist samarbeta med ledare som har en annan dopsyn.

– Vi förväntar att Gud talar till oss genom Skriften och genom profetia, vi lyssnar inåt och uppmuntrar gåvor som ledarskap, förbön och helande på ett avspänt och okomplicerat sätt. Vi uppfattar inte det karismatiska som något märkligt, vi vill att det ska vara en integrerad del av det vi gör. Det som krävs av oss är att vi hela tiden återvinner passionen för den karismatiska positionen i det kristna livet. Det är något som inte bara kommer av sig själv.

– När det gäller dopsyn, så är min uppfattning att det finns grundsanningar som inte är förhandlingsbara, som att Jesus är enda vägen till Gud eller att Bibeln är Guds ord. Men i andra frågor finns det olika övertygelser, och då måste vi ta hatten av och leva med att vi inte ser allt på samma sätt. Vi kan hålla fast vid vår egen övertygelse, utan att det exkluderar oss från gemenskap med andra kristna, som av hela hjärtat delar vår bild av vad kristen tro är. Bland dem som var med och formulerade Niceanska trosbekännelsen fanns det de som väntade till dödsbädden med att döpa sig, de som döpte barn, och allt däremellan. Det visar på en större spännvidd i diskussionerna än vi har idag, ler Kjell-Axel, och tillägger halvhögt med

glimten i ögat: Det här kan man få skäll av en övertygad baptist för att man säger, men det är sånt man får leva med...